

Sygn. akt I CSK 347/12

POSTANOWIENIE

Dnia 20 grudnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa R.-L. P. S.A. w W.
przeciwko J. Spółce z o.o. w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 grudnia 2012 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 3 lutego 2012 r.,

**odrzuca skargę kasacyjną i zasądza od pozwanego na rzecz
powoda kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem kosztów
postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Pozwany J. Sp. z o.o. w W. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 3 lutego 2012 r., oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 31 marca 2011 r. Sąd pierwszej instancji zasądził od pozwanego na rzecz powoda R. – L. P. sp. z o.o. w W. dochodzoną kwotę 219 600 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 12 czerwca 2008 r., oddalił powództwo w pozostałym zakresie (co do żądania odsetek za dłuższy okres) i orzekł o kosztach procesu. W uzasadnieniu wyjaśnił, że strony łączyła umowa sprzedaży ciastkarki Minimax Trio 65 C z osprzętem, którą powód zakupił w ramach umowy leasingu dla Ł. P. sp. z o.o. w L. za 219 600 zł. Maszyna objęta była 12-miesięczną gwarancją. Pozwany kilkakrotnie dostarczał maszynę korzystającemu, jednak za każdym razem przy jej uruchamianiu ujawniały się nieprawidłowości działania lub braki wyposażenia. Główną wadą była znaczna nierównomierność podawanych doz ciasta i nadzienia. W związku z tym korzystający odmawiał odbioru, żądając „zwrotu zapłaconych pieniędzy do leasingodawcy, jak i dla Ł. P. sp. z o.o.”. Powód pismem z dnia 12 listopada 2007 r. odstąpił od umowy sprzedaży na podstawie art. 491 § 1 k.c., wskazując na niewykonanie przez pozwanego zobowiązania i zażądał zwrotu zapłaconej ceny. Sąd Okręgowy ocenił, że umowa została wykonana przez pozwanego, wobec czego powód nie mógł skutecznie odstąpić od niej w oparciu o treść art. 491 § 1 k.c. Powództwo uwzględnił natomiast jako roszczenie z rękojmi za wady fizyczne rzeczy, uzasadnione na gruncie art. 560 § 1 k.c., przyjmując, że zostały wykazane wady urządzenia. Wprawdzie w toku postępowania nie udało się przeprowadzić dowodu z opinii biegłego, ani z opinii instytutu, Sąd wyjaśnił jednak, że stało się tak z powodu odmowy przez pozwanego zgody na poddanie maszyny testowi, którą to odmowę Sąd uznał za nieuzasadnioną i zinterpretował na niekorzyść pozwanego.

Sąd Apelacyjny przeprowadził ponownie ocenę dowodów, podzielił bowiem zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 227 k.p.c. i art. 233 k.p.c. w wyniku pominięcia dowodu z dokumentu urzędowego – protokołu stanu faktycznego z dnia 13 stycznia 2010 r. W jej wyniku podzielił ustalenia o znacznej skali odchyień

w wadze poszczególnych ciastek podczas prób uruchomienia maszyny przez pozwanego w 2007 r., a w konsekwencji o wadliwości maszyny. Sąd zgodził się z pozwanym, że w umowie sprzedaży została wyłączona odpowiedzialność z tytułu rękojmi, powództwo uznał jednak za uzasadnione w oparciu o pierwotnie wskazaną przez powoda podstawę – art. 491 k.c. W jego ocenie powód odmówił przyjęcia zaoferowanego przez pozwanego świadczenia z uzasadnionych przyczyn, skoro urządzenie nie miało właściwości o których mowa w art. 354 § 1 i 2 k.c.

W skardze kasacyjnej opartej na podstawie z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. pozwany zarzucił naruszenie art. 278 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c., a także art. 233 § 2 k.p.c. oraz art. 233 § 1 k.p.c. i art. 278 k.p.c.

W konkluzji wniósł o uchylenie w całości wyroku Sądu Apelacyjnego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi oraz pozostawienie mu rozstrzygnięcia o kosztach procesu za wszystkie instancje.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Postępowanie kasacyjne - ukształtowane w wyniku wprowadzenia skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka odwoławczego o szczególnym charakterze, realizującego przede wszystkim zadania związane z ochroną interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni, nie będącego ogólnie dostępnym środkiem zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron - odpowiada konstytucyjnej funkcji Sądu Najwyższego jako sądu prawa, sprawującego nadzór nad działalnością sądów powszechnych w zakresie orzekania (art. 183 ust. 1 Konstytucji). Konsekwencją przyjętej konstrukcji jest wyłączenie z zakresu badania w postępowaniu kasacyjnym prawidłowości ustaleń faktycznych i oceny dowodów, wyrażone w art. 398¹³ § 2 k.p.c. poprzez związanie Sądu Najwyższego ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. W powiązaniu z nakazem zawartym w art. 398¹³ § 2 k.p.c. pozostaje ujęty w art. 398³ § 3 k.p.c. zakaz oparcia skargi na podstawie wypełnionej zarzutami dotyczącymi ustalenia faktów lub oceny dowodów, zacieśniający zakres podstawy kasacyjnej przewidzianej w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. Oznacza to, że skarga kasacyjna odwołująca się wyłącznie do zarzutów dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów jest niedopuszczalna, ponieważ nie jest oparta na ustawowej podstawie.

Zarzuty podniesione przez pozwanego w skardze wprost nawiązują do przepisów dotyczących ustalania faktów i oceny dowodów, pozwany kwestionuje bowiem przyjęte przez Sądy obu instancji ustalenie, że maszyna, stanowiąca przedmiot umowy stron, funkcjonowała wadliwie, a jej usterki były dyskwalifikujące z punktu widzenia jej użyteczności dla nabywcy. Czyni to podważając prawidłowość przeprowadzonej przez Sąd odwoławczy oceny dowodów. Tak skonstruowana skarga podlega odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c.

Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego uzasadnia art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., art. 98 § 1 i 3 oraz art. 99 k.p.c. Wysokość zasądzonych kosztów wynika z postanowień § 2 ust. 1 i 2, § 6 pkt 7 i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).